

Sygn. akt VI Ga 51/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 04 grudnia 2018 r., sygn. akt V GC 1444/16 upr

I oddala apelację,

II zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G. kwotę 135,00 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego

Sygn. akt VI Ga 51/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 04 grudnia 2018 r., sygn. akt V GC 1444/16 upr., Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G. przeciwko pozwanemu (...) w W. o zapłatę w pkt I zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.081,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, w pkt II oddalił powództwo w pozostałej części, a w pkt III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 67,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k.325).

Jak wynika z uzasadnienia powyższego wyroku kwestią sporną między stronami była wysokość odszkodowania za naprawę pojazdu. Powodowa spółka dochodziła w niniejszej sprawie zapłaty kwoty 1.424,09 zł stanowiącej różnicę między całkowitą kwotą naprawy pojazdu netto wskazaną w fakturze nr (...) z dnia 11 czerwca 2015 r. tj. 13.368,06 zł, a kwotą przyznaną już przez pozwanego ubezpieczyciela w wysokości 11.943,98 zł tj. 1.424,09 zł. Z kolei pozwany podnosił, iż wypłacona kwota w pełni zrekompensowała doznany przez poszkodowanego uszczerbek, a żądana przez powoda kwota wynika z zawyżenia stawek za prace blacharskie i lakiernicze, które zostały wycenione przez warsztat na kwotę 170 zł netto, podczas gdy rynkowa stawka za wyżej wskazane prace wynosi 130 zł netto. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe twierdzenia pozwanego są w części uzasadnione. W oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw, Sąd ten stwierdził, iż stawka 170 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych i blacharskich jest wprawdzie stawką stosowaną na rynku lokalnym, jednakże jedynie w odniesieniu pojazdów klasy premium takich jak (...), (...) czy (...); pojazd poszkodowanego był zaś pojazdem niższej klasy. Stawki stosowane w warsztatach dla popularnych marek są natomiast znacznie niższe i mieszczą się w granicy od 130 zł

do 160 zł. W świetle przedstawionej przez biegłego opinii na temat funkcjonowania na rynku lokalnym stawek za 1 rbh prac blacharskich i lakierniczych pod koniec 2015 roku zasadne w ocenie tego Sądu było przyjęcie stawki na poziomie 160 zł netto za rbh tych prac jako odpowiadającej, przy uwzględnieniu marki pojazdu poszkodowanego (...), stawkom rynkowym. W konsekwencji Sąd Rejonowy przyjął, że faktura za naprawę pojazdu marki (...) w zakresie prac lakierniczych i blacharskich była zawyżona i powinna wynosić 5.480 zł (a nie 5.822,50 zł). Należne zatem powodowi wynagrodzenie za naprawę pojazdu wynosi kwotę 13.025,56 zł netto (a nie 13.368,06 zł netto). Z uwagi na fakt, iż pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił już na rzecz powoda kwotę 11.943,98 zł, Sąd Rejonowy na podstawie art. 805 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.081,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł po myśli art. 100 k.p.c. Do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda Sąd ten zaliczył koszty zastępstwa procesowego zgodnie z taksą radcowską z 2015 r. w kwocie 360 wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł wraz z opłatą skarbową w kwocie 17 zł oraz wydatek na koszty opinii biegłego sądowego w kwocie 629,99 zł. Z uwagi na fakt, że powództwo okazało się zasadne w ok. 76% powodowi winny zostać zwrócone koszty postępowania w kwocie 309,37 zł. Pozwany z kolei wygrał sprawę w ok. 24%, a więc należy mu się zwrot kosztów w wysokości 241,67 zł. Po wzajemnym potrąceniu kosztów, Sąd Rejonowy orzekł o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 67,70 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (k.333-337).

Pozwany zaskarżył apelacją powyższy wyrok w części tj. w pkt I oraz w pkt III zarzucając mu:

I. naruszenie prawa procesowego:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym, wnioskami płynącymi ze zgromadzonych w sprawie dowodów polegająca na błędnym uznaniu, że właściwą stawką za jedną roboczogodzinę jest stawka 160 zł, a zatem stawka najbardziej zbliżona do stawki przyjętej przez powoda (170 zł) i najwyższa z ustalonych przez biegłego, choć biegły określił stawki na poziomie 130-160 zł;

2. art. 231 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że z ustalonego przez biegłego zakresu stawek od 130 zł do 160 zł wyprowadzić można wniosek, iż stawką właściwą za jedną roboczogodzinę jest stawka 160 zł, choć powód nie udowodnił, iż pojazd w ogóle naprawiono, zatem właściwą mogła być stawka zaproponowana przez pozwanego (130 zł), gdyż była ona stawką realną i mieszczącą się w stawkach określonych przez biegłego;

3. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wskazanie za udowodniony fakt, iż stawka 160 zł za rbh jest stawką właściwą mimo, że Sąd uznał opinię za wiarygodną, rzetelną i poprawną w całości, przy czym Sąd nie uzasadnił przyczyn, dla których nie kwestionując opinii przyjął stawkę najwyższą ze wskazanych przez biegłego;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie za stawkę właściwą kwoty 160 zł/rbh pomimo, że powód w żaden sposób nie wykazał, iż naprawa pojazdu została faktycznie dokonana i że poniósł on koszty naprawy przezeń wskazywane oraz mimo wskazania przez biegłego w niekwestionowanej przez Sąd opinii, że stawki mieszczą się w granicach kwot między 130 zł a 160 zł.

III. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie ustalenie, iż stawka za jedną roboczogodzinę wynosi 160 zł i w związku z tym powodowi należy się dopłata kwoty w wysokości 1.081,58 zł do dotychczas wypłaconego przez pozwanego odszkodowania za naprawę uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 28 września 2015 r. pojazdu (...) o nr rej. (...), choć stawka zaproponowana przez pozwanego (130 zł) mieściła się w stawkach określonych przez biegłego i była stawką realną.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych przed Sądem I instancji, jak również zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem II instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany szerzej omówił podniesione w niej zarzuty apelacyjne (k.347-348).

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.358-359).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych nie przekraczając przy tym granic swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 k.p.c. i nie dopuszczając się sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie. Stąd też Sąd Okręgowy jako sąd odwoławczy przyjmuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w świetle sporządzonej w sprawie opinii sądowej sporządzonej przez S. D. trafnie uznał, że właściwą stawką za jedną roboczogodzinę jest stawka w wysokości 160 zł, a zatem mieszcząca się w przedziale zakreślonym przez biegłego dla stawek za prace blacharskie i lakiernicze podmiotów działających na rynku lokalnym w drugiej połowie 2015 r. W konsekwencji chybione okazały się zarzuty apelacji naruszenia przepisów art. 231 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Odnośnie zarzutu apelacji kwestionującego dokonanie naprawy przedmiotowego pojazdu Sąd Okręgowy uznał, iż zarzut ten jest spóźniony, gdyż nie został podniesiony w odpowiedzi na pozew i jako taki nie podlega ocenie w postępowaniu apelacyjnym.

W ocenie Sądu Okręgowego, w kontekście prawidłowo poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych, nie zasługują też na uwzględnienie zarzuty apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c.

W szczególności niezasadne jest kwestionowanie przez pozwanego ubezpieczyciela stawki za jedną roboczogodzinę. Pogląd pozwanego koliduje bowiem z zasadą pełnego odszkodowania. W świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03 (OSNC 2004, nr 4, poz. 51) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Jak wynika z uzasadnienia powyższej uchwały za koszty ekonomicznie uzasadnione Sąd Najwyższy uznał koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Co więcej, nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych.

Reasumując, z tych wszystkich względów należało oddalić apelację pozwanego jako bezzasadną stosownie do art. 385 k.p.c. oraz uwzględniając wniosek powoda zasądzić od pozwanego na jego rzecz kwotę 135 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego (art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 k.p.c. Na zasądzone koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w minimalnej wysokości przewidzianej w taksie radcowskiej.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)